

Розділ 1

Початок пошуків

Колись дуже давно за бляшаною повіткою, потойбіч від Чорного Пня жили собі дід і хлопчик. Діда звали Мік-Баляндрас, а хлопчика — Пітер.

Мешкали вони в хижі з деревної кори, у якій було двоє вікон і димохід. Довкола ріс такий густий ліс, що собаці не було де крутнути хвостом чи навіть гавкнути.

У хижі було два стільці, стіл і два ліжка — ото й усі меблі. Було там і вогнище, де над вугіллям на ланцюгу висів почорнілий від кіптяви казанок. По стінах на кілках причаїлися вуздечки та сідла. На стіні висіла фотографія вершника на баскому коні, на якому сидів сам Мік-Баляндрас. Була в хижі й полиця, де стояли лише дві книжки — одна про коней, друга — про Прекрасних Принцес. У кроквах над ліжками жили опосуми, а під підлогою — бандикути.

Мік-Баляндрас був найвидатніший у світі вершник. Він міг стояти на коні, який гарцював, лежати на коні, який гарцював, і випити дві склянки чаю, сидячи на коні, коли той гарцював. Він їздив верхи на конях, які стрибали так високо, що можна було черпати капелюхом зірки. Він їздив верхи на конях, які мчали так швидко, що губили своє тавро. Він їздив верхи на білих конях, на чорних конях, на плямистих конях, але жоден з них ніколи не міг його скинути. Їздити верхи Пітера навчив Мік-Баляндрас.

У Пітера був білий верховий поні, що летів швидше за вітер. Гарний, як птах, він мчав, мов на крилах. Коли лісами сунули страшні грози, а хмари в шаленому вирі накочувались одна на одну з мечами-блискавицями, Пітер гнав крізь бурю, сягаючи кожного спалаху блискавки. Білий поні закидав голову й іржав назустріч вітрові. Його довгий хвіст і грива маяли, мов стяги, і він ніс Пітера крізь зливу так стрімко, що й кінь, і вершник лишалися сухісінькі. Поні так легко торкався копитами землі, що на своєму шляху в лісі не зачіпав жодної квітки і не збивав ані росинки, які наче намисто прикрашали кожну травинку.

Одного разу Південний Вітер закричав:

— Гей, хлопчино на білому поні, що сягає блискавок, зупинись! Хочу тобі щось сказати, — його голос гуркотів, як грім.

Він вийшов з бурі, загорнувся в шати із хмар і сів на колоду. Цей дідуган з довгою сивою бородою, на якій виблискували краплі дощу, мав променисті очі дитини.

Пітер натягнув віжки, щоб спинити поні перед Південним Вітром, але кінь тупцював, ставав дибки, вигинав шию і закидав голову. Дитина вітру й сонця, він прагнув летіти за бурею, далі — ген-ген за гори, аж до диких рівнин, по яких можна мчати і мчати.

Пітер поплескав поні по шиї й сказав:

— Спокійно, друже!

І поні вгамувався.

— Ти гарний вершник, — мовив Південний Вітер. — Твій поні чудово підстрибує аж до самісіньких хмар. Як його звать?

— Місячний Сяй.

— Місячний Сяй, — повторив Південний Вітер. — Мені подобається це ім'я. Воно пасує до поні, чия шкурка виблискує, як Місяць. Чи не хотіли б ви обидва працювати в мене? Ось послухайте, що я роблю: мию землю й тримаю її в чистоті, здмухую опале листя і напуваю землю дощами. Ви й не уявляєте, яке чудове життя почнеться у вас, якщо підете зі мною. Ви познайомитеся з моїми братами — Північним Вітром, Західним Вітром та Східним Вітром і допомагатимете нам у наших мандрівках по всіх куточках світу. Ви зможете їхати попереду і прокладати нам шлях через гори й рівнини. Ми прив'яжемо до вашого сідла хмари, і ви притягнете їх до прерій Мулга і Землі Спініфекс, що по той бік від Прибережних Гір. Ви принесете дощ у пустелі, де живуть смерчі, і ті пустелі вкриються квітами.

— А зможу я знайти в тих краях, де ви буваєте, Прекрасну Принцесу? — запитав його Пітер.

— Прекрасну Принцесу?! — вигукнув Південний Вітер, і від його реготу затремтіли дерева. — Ні, ні! Я не зустрічав Прекрасних Принцес уже тисячу років. Колись я часто бачив, як вони визирали з вікон замків і заплітали собі коси із золотого волосся. Але тепер... Ні, навряд чи ти знайдеш Прекрасну Принцесу в тих краях... А чому, власне, ти хочеш її знайти?

— Я хочу її врятувати.

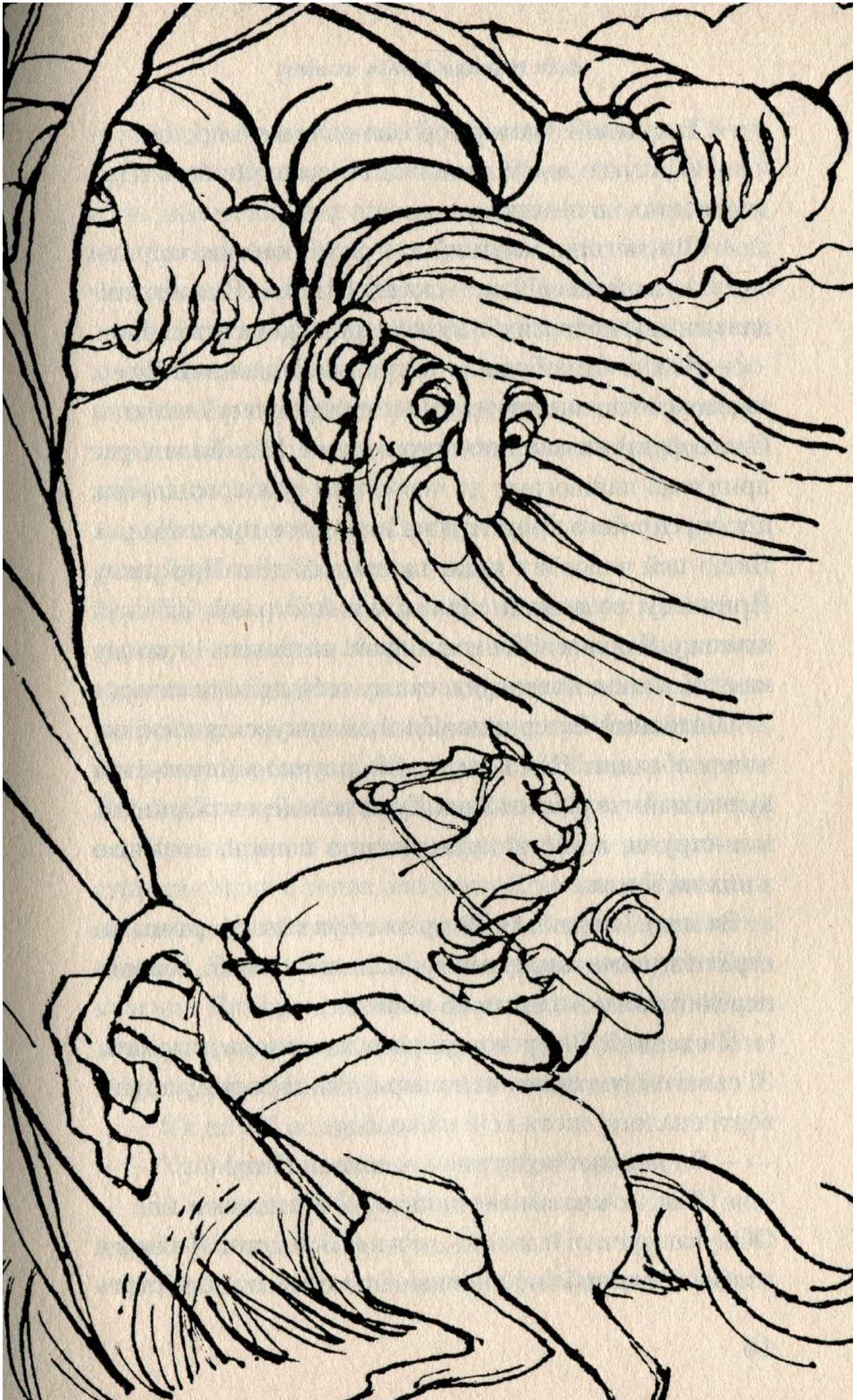
— Від кого?

— Від Дракона.

— Тоді це все ще більше ускладнюється... Дракони! Стривай! Де ж це я востаннє бачив Дракона? Забув. Принцеси, яких стережуть Дракони... Так, це справді дуже складне питання.

— Мік-Баляндас казав, що коли шукаєш, то неодмінно знайдеш Прекрасну Принцесу. Він розповідав мені, що всіх Прекрасних Принцес, яких він бачив, стерегли Дракони.

— Мік-Баляндас! — вигукнув Південний Вітер. — Чи не той це чоловік, що боровся із смерчем і зламав йому хребта?

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

— Так, це він. Саме він розповідав мені про це.

— О, я знаю цього чоловіка. Яюсь я ніс його п'ятдесят миль на шматку покрівлі.

— Він лагодив залізний дах своєї повітки, коли ви здмухнули його звідти, — сказав Пітер. — Він розповідав мені, що подолав ті п'ятдесят миль за десять хвилин.

— Яка то була буря! — вигукнув Південний Вітер, задоволено потираючи руки на згадку про ту okazію. — Свого фургона, запряженого волами, Мік-Баляндрас прив'язав ланцюгами до червоного гумового дерева, а я змусив його тріпотіти на вітрі, мов простирадло. Якщо цей чолов'яга каже, що ти знайдеш Прекрасну Принцесу, то вона й справді є в Австралії. Зачекай хвильку. Я облечу Землю з півночі на південь і з заходу на схід, а коли повернуся, скажу тобі, де вона тепер.

Південний Вітер підвівся й загорнувся у своє величне вбрання. Щось заgrimіло, рвучко війнуло, і він кулею майнув у небо і зник. Густі віти дерев забриніли, мов струни, а листя, кружляючи в повітрі, попадало з них на землю.

За мить Південний Вітер вже був між хмарами, що страхітливими химерами громадилися в небі, і наввипередки помчав з ними на північ.

Південний Вітер повернувся хвилин за двадцять. Зі свистом розтинаючи повітря, з'явився він у круговерті опалого листя і сів на колоду.

— Ви швидко вернулися, — сказав Пітер.

— Так, я мчав, наче шквал, — погодився він. — Обшукав пустелі й долини, де живуть велетні. Я зазиравав у печери й каньйони, нишпорив по пляжах, де ростуть

пальми, і не знайшов там Прекрасної Принцеси. Я зустрів свого брата — Північного Вітра, дмухнув йому в очі димом лісових пожеж, пронизав той дим дощем і скерував брата в краї, де народжуються вітри. Однак там теж не виявилось Прекрасної Принцеси.

Я скинув відьму з мітли, а бороду велетня змусив хльоскати, мов батіг, після чого майнув у країну аборигенів. Там я облив водограєм бризок дітей, що гралися на мілині, і торкнувся плеча їхнього батька, коли той кидав у рибу списа.

— Де я можу знайти Прекрасну Принцесу, яку стереже Дракон? — спитав я його.

— Прекрасні Принцеси жили в давнину у мріях мого народу, — відповів абориген. — Вони перетворилися на пташок, а Дракони стали ящірками та зміями. В Австралії більше не лишилося Принцес, крім одної-єдиної. Її тримає у в'язниці Король-себелюбець, а стереже Баньп. Про неї мені розповіло Сонце. Воно щодня осяває Принцесу, і її волосся золотіє. Воно випромінює стільки світла й тепла, що в покої, де живе Принцеса, ніколи не буває темно, а взимку до її вікна прилітають пташки, щоб зігрітися. Це найвродливіша з усіх Прекрасних Принцес, які будь-коли жили на землі. Коли вона усміхається — повсюдно зникає страх, а лісові звірі виходять із своїх схованок у сонячний світ.

— Як це я її не знайшов?

— Твої брати її знають, — сказав абориген.

— А хлопчик на білому поні може знайти цю Принцесу? — спитав я його.

— Так, але за умови, що це хоробрий і добрий хлопчик.

Він має їхати рівниною, де росте трава-пастка, до замку Велетня, потім лісом, де живе Бліда Відьма, тоді подолати Пустелю Самотності і їхати далі аж до Останнього Пагорба. Там росте гумове дерево, старе як світ. Хлопчик повинен дочекатися під цим деревом сходу Місяця. Тільки-но Місяць вирине з-за обрію, на його тлі з'являться обриси замку. Дерево розкаже хлопчикові, як знайти цей замок і Принцесу, — і трохи помовчавши, абориген додав: — Воно говорить тільки до гідних людей.

Південний Вітер закінчив оповідь, підвівся з колоди і розправив свої білі шати.

— Ось такі справи, Пітере, — сказав він. — Прекрасна Принцеса чекає на тебе. Будь безкорисливий, думай спершу про інших, а вже потім про себе, і ти знайдеш її всупереч небезпеці, яка тобі загрожує. Ми з братами попросимо своїх друзів не лишати тебе без допомоги під час подорожі. Але перш ніж піти, я хочу зробити тобі дарунок.

Він дістав з кишені шкіряну торбинку на срібному ланцюжку, нахилився до Пітера і повісив ланцюжок йому на шию.

— У цій торбинці лежить Чарівна Пелюсточка, — сказав він. — Це найцінніший з усіх моїх дарунків. Пелюсточка стане тобі в пригоді. Якщо в дорозі ти втрапиш у біду, зустрінеш безпорадних чи сумних людей, або ж таких, що можуть заподіяти лихо — приміром, вбити тебе чи когось, — дай їм цю пелюсточку, і вони стануть кращими. Не шкодуй пелюстки, будь щедрий, адже замість неї в торбинці з'являтиметься ще одна.

— Дякую, — сказав Пітер. — Ви мені дуже допомогли.

— А тепер бувай здоров, хлопче. Мені вже треба йти, — мовив Південний Вітер. — Три грози чекають на мене, я понесу їх туди, де давно не було дощу. Прощавай!

Він злетів, тягнучи за собою шлейф своїх шатів.

— Шановний Південний Вітре! — гукнув Пітер, дивлячись угору, де небо спохмурніло. — Що означає ця пелюсточка?

Крізь хмари прогриміло:

— Вона означає, що тебе люблять, що ти потрібний.

Розділ 2

Пітер зустрічає Сіру Шкурку

Південний Вітер згорнув, наче вовняне покривало, хмари, щоб вони не закривали небо. Сонце, відганяючи тіні, опромінило дерева. Трава хвилювалася, наче море, співала пташка.

Пітер скочив на Місячного Сяя і помчав додому. Мік-Баляндрас сидів на порозі і плів батіг. Його обличчя було схоже на волоський горіх, а на чолі було стільки зморщок, що, надіваючи капелюха, він ніби накручував його на голову. Коли він їздив верхи на диких конях, то голосно кричав і хльоскав довгим батогом. Що вище стрибав кінь, то голосніше горлав Мік-Баляндрас, і що голосніше він кричав, то вище стрибав кінь. Це було неймовірне видовище.

Пітер так різко зупинив поні, що аж каміння розлетілося з-під копит. Кури біля дверей хижі закудкудакали